

PREDRAGOCENA KRISTUSOVA KRI

Kri, ki se je pretakala v svetem Gospodevem telesu, bila za nas na križu preli ta, da nas je oprala grehov /Raz 1,5/ ter bila po vstajenju spet privzeta v Gospodovo človeško naravo, je vredna božjega češčenja tako kakor vsa Jezusova človeška narava, ki je bila z božjo naravo združena v osebi božjega Sina. Kri pa, ki je na Oljski gori, pri bičanju, kronanju s trnjem, na križevem potu in na Kalvariji tekla na zemljo in je Gospod po vstajenju ni več privzel v svoje telo, zasluži relativno božje češčenje, tako kakor Gospodov križ. Isto velja za kaplje Gospodove krvi, ki so se prilepile na biče, trnovo krono ali vojakovo sulico, ki je prebodla Gospodovo stran, pa so na njih ostale tudi po Gospodovem vstajenju.

Sv. Peter /1 Pet 1, 19/ imenuje Kristusovo kri dragoceno, ker nas je Gospod za veliko ceno svoje krvi kot sužnje odkupil in osvobodil. Tudi sv. Pavel dvakrat opominja: "Kajti za ceno /Kristusove krvi/ ste kupljeni. Poveličujte torej Boga v svojem telesu" /1 Kor 6, 20/; in: "Za ceno ste bili kupljeni; ne bodite sužnji ljudem" /1 Kor 7, 23/. Ko častimo predragoceno Kristusovo kri, častimo vsega Kristusa, Boga, ki je človek postal, pa v ljubezni dal svojo kri za naše rešenje. Predragocena Gospodova kri je naša Rešnja kri.

Naslanjajoč se na pisma apostolov so tudi cerkveni očetje pisali in premišljeva

li o skrivnostih Gospodove rešnje krvi. Sv. Janez Zlatousti je v pridigi novokrščencem, ki jo imamo tudi v brevirju in jo imajo večinoma za pristno, neskončno vrednost pre-svete Rešnje krvi izvajal iz predpodobe - iz velikonočnega jagnjeta, katerega kri, na mazana na podboje, je Izraelove prvorojen-ce v Egiptu rešila pred angelom pokončevalcem. Poudarja tudi, kar je Pij XII. povzel v okrožnici o Kristusovem skrivnostnem telesu, da je iz prebodene Gospodove strani pritekla kri in voda; v tem sta skrivnostno naznačena krst in sv. Rešnje telo - zakramenta Cerkve. Kakor se je iz spečega Adama rodila Eva, tako se je iz Gospodove strani rodila Cerkev. Tako sv. Janez Zlatousti potrjuje tezo današnjih teologov-ekleziologov, da je bila Cerkev ustanovljena na križu, na binkošti pa razglašena. Enako in prelepo govori sv. Avguštín v homiliji, ko razlaga poročilo Janezovega evangelija o Jezusovi smrti: "Ta, drugi Adam je nagnil glavo in na križu zaspal, da je bila iz njega oblikovana njegova nevesta, ki je izšla iz strani spečega Kristusa." Tudi to homilijo beremo v brevirju. Prav tako sv. Avguštín odprto Gospodovo stran primerja vratom v Noetovo ladjo, "skozi katera so vstopile živali, da niso poginile v potopu; ta vrata so predpodoba Cerkve."

Prvi trije evangelisti poročajo, da je Jezus pri postavitvi sv. R. t. po zadnji večerji svojo kri imenoval kri "nove zaveze". Kakor je Mojzes zavezo med Bogom in izvoljenim ljudstvom slovesno sklenil s krvjo darovanih živali, tako je bila nova za

veza sklenjena na križu s krvjo darovanega božjega Jagnjeta. Druga Mojzesova knjiga poroča o sklenitvi zaveze takole: Mojzes je postavil pod goro oltar - ki predstavlja Boga, enega pogodbenika. Polovico krvi je zlil na oltar, drugo polovico vlil v medenice. "Potem je vzel knjigo zaveze in jo glasno prebral ljudstvu. Tedaj so rekli: Vse, kar je zapovedal Gospod, bomo pokorno spojnjevali. Nato je vzel Mojzes kri in z njo pokropil ljudstvo /drugega pogodbenika/ ter rekel: Glejte, to je kri zaveze, ki jo je Gospod sklenil z vami" /2 Mojz 24, 4 sl./.

Kristus, veliki duhovnik nove zaveze je to zavezo med Bogom in odrešenim človeštvom, Cerkvijo, sklenil s svojo krvjo na oltarju križa. Zato, kakor prevzet od te skrivnosti, sveti Pavel piše: "Zdaj ste vi, ki ste bili nekdanj daleč, blizu prišli po krvi Kristusovi; zakaj on je naš mir" /Ef 2, 13, 14/.

Te skrivnosti presvete Rešnje krvi najdemo popisane tudi v brevirju na praznik predragocene krvi, ki ga zdaj obhajamo 1. julija. Ta praznik so najprej obhajali v kongregaciji misionarjev predragocene krvi, ki jo je leta 1815 ustanovil sv. Gašper Buřalo - tisti junaški duhovnik mesta Rima, ki je Napoleonu odrekel prisego in rajši šel v pregnanstvo ter bil 1.1954 prištet med svetnike. Dne 10. avgusta 1849 je Pij IX. ukazal, praznik obhajati v vsej Cerkvi. Pomembnost praznika v bogoslužju označuje tudi to, da je zdaj to praznik 1. reda, medtem ko je bil do Pija XI. 2. reda.

Papež Janez XXIII. priporoča posebno tri oblike češčenja učlovečene božje Besede: češčenje presv. imena, češčenje presv. Srca in češčenje predragocene krvi. Dal nam je tudi za javno molitev nove, posebne litanije predragocene krvi, ki obsegajo celoten bogosloven nauk o našem odrešenju in so povrh kratke, zaradi česar se bodo nedvomno hitro razširile po vsej Cerkvi.

Kako lepo poje Cerkev v liturgični pesmi v hvalnicah tega praznika: "Pozdravljene, prosvete rane, ljubezni neizmerna znamenja: studenci neusahljivi iz vas teko krvi."

=====

PROSLAVA DJECE BOŽJE

/Poslanica IV nedj. po Duhovima/

Ovim najpotresnijim i najliričkim ulomkom svojih poslanica sv. Pavao počinje svoju pobjedničku pjesmu a ujedno drugi dio poslanice Rimljanima. On gleda oborene neprijatelje spasenja: grijeh, smrt i zakon. U nama se još bori tijelo s duhom, ali pomoću milosti ipak je osigurana konačna pobjeda koju kao da kršćani već drže u rukama.

U ovom ulomku radi se o konačnoj proslavi djece Božje, no s njima zajedno spominje se i priroda koja će imati udjela u toj proslavi. S ovim je u vezi pitanje da li je i u kolikoj mjeri istočnim grijehom priroda okaljана i kažnjena radi čovjeka. Drugim riječima: pitanje je da li se ovd-